

Nõukogu 17. mai 1977. aasta direktiivi 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas, artikli 13 A osa lõike 1 punkte g ja h, loetuna koos sama artikli lõike 2 punktiga b tuleb tõlgendada nii, et asjaomases liikmesriigis heategevana tunnustatud organisatsiooni poolt osutatava laste hoidmise teenust kasutada soovivaid ja seda teenust pakkuvaid isikuid vahendava teenuse osutamine on nimetatud sätete alusel käibemaksust vabastatud ainult juhul, kui:

- ka laste hoidmise teenus ise vastab nende sätetega ettenähtud maksuvabastuse kohaldamise tingimustele;
- see teenus on sellise iseloomu või kvaliteediga, et vanematele ei ole tagatud samaväärse teenuse kasutamine ilma sellise vahendusteenuse abita nagu on põhikohtuasja esemeks;
- nende vahendusteenuste eesmärgiks ei ole sisuliselt teenuste osutajale lisasissetuleku teenimine käibemaksustavate äriühingute teostatavate teenustega otseselt konkureerivate tehingute kaudu.

(¹) ELT C 284, 20.11.2004.

EUROOPA KOHTU

(kolmas koda)

9. veebruari 2006. aasta otsus

kohtuasjas C-473/04 (Hof van Cassatie eelotsusetaotlus):
Plumex versus Young Sports NV (¹)

(Õigusalane koostöö — Määrus (EÜ) nr 1348/2000 — Artiklid 4-11 ja 14 — Kohtudokumentide kättetoimetamine ja teatavaks tegemine — Kätteandmine asutuste vahendusel — Kättetoimetamine posti teel — Edastamis- ja kättetoimetamisviide vahelised seosed — Prioriteet — Kaebetähtaeg)

(2006/C 86/15)

(Kohtumenetluse keel: hollandi)

Kohtuasjas C-473/04, mille esemeks on EÜ artiklite 68 ja 234 alusel Hof van Cassatie (Belgia) 22. oktoobri 2004. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 9. novembril 2004, menetluses Plumex v. Young Sports NV, tegi Euroopa Kohus (kolmas koda), koosseisus: koja esimees A. Rosas, kohtunikud J. Malenovský (ettekandja), A. La Pergola, S. Von Bahr ja A. Borg Barthet; kohtujurist: A. Tizzano, kohtu-

sekretär: R. Grass, 9. veebruaril 2006 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine.

1. Nõukogu 29. mai 2000. aasta määrust (EÜ) nr 1348/2000 tsiviil- ja kaubandusajade kohtu- ja kohtuväliste dokumentide Euroopa Liidu liikmesriikides kätteandmise kohta tuleb tõlgendada nii, et see ei kehtesta mingisugust hierarhiat artiklites 4–11 ja artiklis 14 sätestatud edastamis- ja kättetoimetamisviiside vahel ning seetõttu on võimalik kohtudokumenti kätte toimetada kas ühel või teisel või korraga mõlemal viisil.
2. Määrust nr 1348/2000 tuleb tõlgendada nii, et kui on toimunud nii artiklites 4–11 sätestatud kätteandmine kui ka artiklis 14 sätestatud edastamine, tuleb selleks, et määrata adressaadi suhtes kindlaks kättetoimetamisest sõltuva menetlustähtaja kulgema hakkamise hetk, lähtuda esimese õiguspärase kättetoimetamise kuupäevast.

(¹) ELT C 19, 22.1.2005.

EUROOPA KOHTU

(neljas koda)

26. jaanuari 2006. aasta otsus

kohtuasjas C-2/05 (Arbeidshof te Brussel'i eelotsusetaotlus):
Rijksdienst voor Sociale Zekerheid versus
Herbosch Kiere NV (¹)

(Võõrtöötajate sotsiaalkindlustus — Kohaldatava õiguse kindlaksmääramine — Teise liikmesriiki lähetatud töötajad — E 101 tunnistuse kehtivus)

(2006/C 86/16)

(Kohtumenetluse keel: hollandi)

Kohtuasjas C-2/05, mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Arbeidshof te Brussel'i (Belgia) 23. detsembri 2004. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 5. jaanuaril 2005, menetluses Rijksdienst voor Sociale Zekerheid v. Herbosch Kiere NV, tegi Euroopa Kohus (neljas koda), koosseisus: neljanda koja esimehe ülesannetes N. Colneric, kohtunikud J. N. Cunha Rodrigues ja K. Lenaerts; kohtujurist D. Ruiz-Jarabo Colomer, kohtusekretär R. Grass, 26. jaanuaril 2006 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine:

Niikaua kui nõukogu 21. märtsi 1972. aasta määruse (EMÜ) nr 574/72, millega määratakse kindlaks määruse (EMÜ) nr 1408/71 rakendamise kord — nõukogu 2. juuni 1983. aasta määrusega (EMÜ) nr 2001/83 muudetud ja täiendatud versioonis, mida on muudetud nõukogu 25. juuni 1991. aasta määrusega (EMÜ) nr 2195/91 — artikli 11 lõike 1 punkti a alusel välja antud E 101 tunnistust ei ole tunnistuse väljastanud liikmesriigi asutuste poolt tagasi võetud või kehtetuks tunnistatud, on see siduv selle liikmesriigi pädevatele asutustele ja kohtutele, kuhu töötajad lähetati. Järelikult ei saa vastuvõtva liikmesriigi kohus kontrollida E 101 tunnistuse kehtivust osas, mis puudutab tunnistuse väljastamise aluseks olnud asjaolude hindamist, eelkõige liikmesriigis asukohta omava ettevõtja ja selle ettevõtja poolt mõne teise liikmesriigi territooriumile lähetatud töötajate vahelise otsese suhte olemasolu töötajate lähetusperioodi kestel 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes — määrusega (EMÜ) nr 2001/83 muudetud ja täiendatud versioonis, mida on muudetud määrusega (EMÜ) nr 2195/91 — artikli 14 lõike 1 punkti a mõttes koostoimes võõrtööliste sotsiaalkindlustuse halduskomisjoni 17. oktoobri 1985. aasta otsuse nr 128, mis käsitleb määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a ning artikli 14b lõike 1 kohaldamist, punktiga 1.

(¹) ELT C 82, 2.4.2005.

Euroopa Ühenduste Komisjoni 23. detsembri 2005. aasta hagi Saksamaa Liitvabariigi vastu

(Kohtuasi C-456/05)

(2006/C 86/17)

(Kohtumenetluse keel: saksa)

Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 23. detsembril 2005 Euroopa Ühenduste Kohtule hagi Saksamaa Liitvabariigi vastu. Hageja esindajad on Hans Støvlbæk ja Sabine Grünheid, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis.

Euroopa Ühenduste Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- 1) tuvastada, et kuna Saksamaa Liitvabariik kohaldab üleminekusätteid või omandatud õigusi kaitsvaid sätteid, mille alusel saavad psühhoterapeudid tegevusloa sõltumata kehtivatest tegevusloa saamise normidest, ainult neile psühhoterapeutidele, kes on tegutsenud Saksa seaduslike haigekassade raames ja ei võta arvesse nende psühhoterapeutide võrreldavat või sarnast eelnevat tööd teistes liikmesriikides, siis on Saksamaa Liitvabariik rikkunud EÜ artiklist 43 tulenevaid kohustusi;
- 2) mõista kohtukulud välja Saksamaa Liitvabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Psühhoterapeutidele vajadusest sõltumata tegevusloa andmist reguleerivate Saksa üleminekusätete kohaselt antakse psühhoterapeutidele vajadusest sõltumata tegevusloa tema poolt soovitud kohas ainult siis, kui ta on seadusliku haiguskindlustuse raames tegutsenud varem kaitses väärivalt. Komisjoni arvates rikuvad nimetatud õigusnormid EÜ asutamislepingu artiklis 43 sätestatud asutamisevabadust selles mõttes, et kaitses vääriva eelneva tegutsemisena arvestatakse hindamisel ainult tegutsemist Saksa seadusliku haiguskindlustuse raames ning ei hinnata seda, kas teiste liikmesriikide seadusliku haiguskindlustusega kaetud kindlustatud isikute terapeutilist ravi on samaväärne või saab seda käsitleda sarnasena.

Käesoleval juhul on kohaldatavad EÜ asutamislepingu sätted asutamisevabaduse kohta. Seda ei välista asjaolu, et vaidlusalused õigusnormid on Saksa sotsiaalkindlustusõiguse osa. Liikmesriikidel on küll õigus vabalt oma sotsiaalkindlustuse süsteeme kujundada ning reguleerida ka küsimust, millistel tingimustel võivad psühhoterapeudid osaleda haigekassa poolt tunnustatud ravi osutamisel, kuid need sätted peavad olema kooskõlas ühenduse õiguse normide ning eelkõige EÜ asutamislepingus tagatud põhivabadustega. Kõnealused Saksa üleminekusätted sellele tingimusele ei vasta, kuna nad võivad takistada teiste liikmesriikide asutamisevabadust teostada soovitel kodanikel, kes varem on ravinud peamiselt teiste liikmesriikide kindlustatuid, Saksamaal oma praksise avamist.

Nimetatud Saksa õigusnormid ei täida ka Euroopa Kohtu poolt kindlaksmääratud asutamislepingus tagatud asutamisevabadust takistavate siseriiklike meetmete suhtes õigustavaid tingimusi. Esiteks põhjustavad nad kaudset diskrimineerimist, kuna nad